

Állítsátok meg Terézanyut!

párválasztás és a pszichológiai alaptípusok

Bájos történet egy bájos lányról, Katáról, az ő társ és szerelem kereséséről. Mert társ az akad. De szerelem?... Nos, az elérhetetlennek látszik. Pedig csak látszik, hogy elérhetetlen. Hiszen ott van rejtve, kézközelben a lány mellett, aki annyira, de annyira keresi azt a bizonyos valakit, hogy az erdőben nem látja meg a szeme előtt állót.

És mindez fűszerezve a közhelyszerű helyzetek élővé és hihetővé varázsolásával, a modernség és a fiatalság ízeivel. A háttérrel pikáns, néha kicsit extrém epizód-jelenetek, sztorik és kiszólások festik, melyeket felfújnak, mint egy lufit, majd el is engedik a szélbe, mielőtt még azokat túlságosan is komolyan vennénk, és a szereplőkre vagy éppen saját magunkra vonatkoztatnánk.

Ami a történetet különlegessé teszi, az a kerekége. Mintha a lány egy kör teljes világát járná be, hogy megtalálja a tökéletest, s így valóban minden oldalról szemügyre veszi a másik nemet. Kis vizsgálódás után rájöhetünk, hogy a lánnyal szorosabb kapcsolatba kerülő négy férfi valójában a négy pszichológiai alaptípust írja le. Természetesen van további „hét törpe”, az epizódjelenetekben megjelenő, körvonalazatlanabb karakterek, akik elsősorban inkább a háttérrel festik meg, a nagy masszáról mutatnak egy-egy karikírozott képet.

Alaptípusok. Marci a rendszerető és rendszeres melankolikus, akinél mindennek, így Katának is meghatározott helye van. Ő az anyukák álma, az egyszerű és lineáris, de biztos jövő. Ez a rendszer azonban túlságosan is élettelen és merev a lány számára, aki el is mondja, hogy úgy érzi, mintha nem is élne. Amint a lány korábbi társa, Fonyó megjelenik, Katában ismét felébred a

vágy az izgalmasabb, étellel teli életre. De mégis, ki az igazi? Talán a régi barát, Péter az, akit keres, akivel azonban a rosszul sikerült találkozók miatt még nem jön létre a kapcsolat.

A félig magyar, félig izraeli világpolgár medikushallgató, David (így külföldiesen), a „Carpe Diem” szangvinikus típus megtestesítője. Körülötte aztán pezseg az élet! Ő a testiség szakavatott ismerője, azonban benne amilyen gyorsan fellobban, éppoly gyorsan ki is huny a láng, s félévének lejártakor (amiről persze már a lánnyal való kapcsolata elején is tudott) gondolkodás nélkül csomagol, hogy hazaköltözzön Izraelbe.

A lány életében a következő férfi főszereplő a kolerikus Tamás, maga a céltudatos akarat, hiszen csak így lehet egy céget irányítani! Gyorsan, akár egyetlen pillanat alatt dönt, hiszen tudja, mit akar. Tamás környezete a felsőbb körök pompával és hatalommal teli, csillogó élete. Bálók, kastélyszálló, vadászat... ki ne vágya minderre? De láthatjuk, hogy mit is fed mindez a csillogás... Könnyed, vagy inkább sekélyes szórakozás játéka az élet...

És végül a régi barát, Péter, a stabil flegmatikus, a „kőszikla” (ez a Péter/Petrus jelentése – ez a legflegmatikusabb keresztnév), akit úgy igazán semmi sem zökkenthet ki a nyugalmából. De ha baj van, mindig lehet rá számítani. És így bejártuk a teljes kört.

A négy szereplőt az intenzívebb, más életminőségre vágyó lány az érzelmek szempontjából vizsgálja. Marciban minimális az érzelem, amely ráadásul egyenletesen oszlik el a környezetében lévő tárgyakon és embereken. David érzelmei magas hőfokon égnek, de csak pillanatnyiak, és ahogy jöttek, azonnal tova is szállnak. A cégvezető Tamás érzelmei elsősorban a pénzre, az üzletre és az abból fakadó hatalomra korlátozódnak; ezek élveznek prioritást mindenek felett, hiszen minden más a pénzzel vagy más időben pótolható, hát nem? A lány végül Péterben találja meg az erős, mégis mély érzelmeket, amelyekben ő is főszerepet kaphat. (Jegyezzük meg, hogy a film alapjául szolgáló könyvben ez nem történik meg.)

Érdekes, hogy a négy barátnő is, bár sokkal kevésbé kontrasztosan, az alaptípusok színeivel vannak megfestve. Látjuk a melankolikusan hűséges feleséget (akinek még sosem volt orgazmusa), a szangvinikus forróvérű lányt, a határozottságot sugalló kolerikust, és végül, a főszereplőnő Kata a belülről égő tűz (a flegma hőt, égést is jelent).

Férfiak... Mind a négy férfi főszereplő az anyukák és a lányok álma. Nem csoda, hogy a többi férfinak csak mellékszerep jut. Marci a rendszeres biztonságot tudja nyújtani. David egy jó kis egyéjszakás kaland, „orbitális orgazmus”. Tamás az anyagi egzisztencia. És Péter... a romantikus és mély érzelmek.

Mіндеzek alapján azonban a Péterrel való kapcsolatuk jövője is valamennyire prognosztizálható. Egy flegmatikus az nem egy rendszerető melankolikus, így Kata majd pakolhat utána. Benne nem pezseg a szangvinikus buli-tűz, így a lány néhány év múlva valószínűleg halálra fogja unni. És nem is egy kolerikus vezető-típus, így, ha nem is lesz szegény, mint a templom egere, de mindig maradhat egy-egy vágyott, mégis elérhetetlen dolog...

Természetesen senki sem tisztán egyik vagy másik típus képviselője, hanem a paletta négy színéből keveredik össze a karakter. Hogy Péter mégis „álompasizálódjon”, látjuk őt egy szangvinikus buliban (bár, mintha csak odatévedt volna), tárgyalt az üzletfeleivel és a bálban is megjelenik, bár nem érzi teljesen felszabadultnak magát. (Az otthonát nem látjuk, de ha csak pakolni kell utána, az végül is kibírható...)

Jövő és Jelen. Az élesen szétválasztott karakterek arra is alkalmasak, hogy egy-egy típusnak meghatározzuk a tökéletesnek látszó társat. Természetesen, ha egy jelleg szélsőségeként jelenik meg, úgy megakadályoz bármiféle normális együttélést. A hiper-melankolikus nem viseli el a társ „mellékhatásaként” megjelenő rendtelenséget, vagy akár csak más rendet. A túlságosan is szangvinikus olyan gyorsan változik, hogy ahhoz lehetetlen kötődni. A túlzás-kolerikus a céljaira és az oda vezető ösvényre

fókuszál, így azon kívül esik mindenki más. A flegmatikus szélsősége pedig már szinte csak befelé él...

A normál tartományban azonban az ellentétek húzhatják befelé, az Élet középpontja felé a párokat. A melankolikust a szangvinikus mozgathatja meg, akinek a káoszát pedig a társa válthatja át élhető rendezettségé. A flegmatikusnak a kolerikus mutathatja meg egy-egy külső cél irányát, míg párja a belső-látás (vagy nevezzük léleknek) kontrollját és biztonságát adhatja. Mégis... Mindez csak összeadás és kivonás. Ami számít, az a szeretet, sőt, a szerelem pezsgése...

Miért hiszi azt bárki is, hogy az élete tökéletessé válik, ha megtalálja a megfelelő társat? A megfelelő mágnes tudja csak a megfelelő párját magához vonzani... A film végén, az utolsó percekben pontosan ezt láthatjuk. A lány már felhagyott a (társ)vadászattal, amellyel valójában elrohant minden és mindenki mellett... Végül saját belső személyiségét kezdi felépíteni, ami (a filmben) azonnal oda is vonzotta a pontosan megfelelő (vagy legalábbis annak ábrázolt) társat, aki valójában mindvégig ott volt mellette.